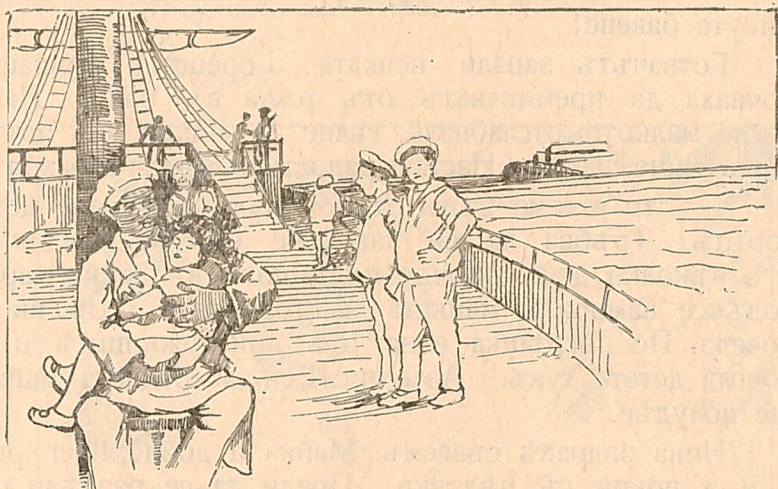

— Моля ви се, Господине, азъ знамъ сама да се обличамъ,—каза момичето. Оставиха го да се облѣче само.

Следъ това готвачътъ прегърна Нина и за закуска ѝ поднесе пушено месо. Тя взе да приказва и весело плѣскаше съ ржце. Малката гостенка скоро стана любимка на всички около нея. Ако морето биваше бурно, силни ржце се надпреварваха да я запазятъ. При хубаво време завързваха една люлка, и Нина по цѣли часове се люлѣеше въ нея.

Готвачътъ постоянно наглеждаше детето и слушаше чуруликането му.

— Ето ламята, — говорѣше Нина, като показваше голѣмия облакъ на небето. — Тая ламя може да изяде слънцето.

Една сутринъ Нина не искаше да закуси, нито да погледне небето. Разбра се, че е болна.

Подириха лѣкарство, но нѣмаше. Главичката ѝ силно горѣше. Унасяше я на сънъ. Почна и да бълнува. Всички се натжжиха и се чудѣха, що да правятъ.

По едно време готвачътъ влѣзе като хала при капитана и извика:

— Господарю, корабъ, единъ голѣмъ корабъ приближава!

— Сигурно тамъ има докторъ. Бърже дайте сигналъ! — каза капитанътъ.